

pokrovce in videl, kako se sučejo kolesca. Tudi ni bil zadovoljen, če je gledal lonček s smetano od zunaj. Vanj je moral pogledati, pa ne mislite, da zaradi lončka samega!

Mama je poznala to Ejckovo radovednost. Zato pa je postavila lonček smetane lepo na polico, češ, Ejcek, zdaj ga pa le glej!

Toda višja od police je bila Ejckova radovednost. Pristavil je stol, zlezal nanj in se z roko spel do lončka. Že ga je držal med prsti, a lonček je moral biti živ, da se je prekucnil s police in padel Ejcku na glavo, z glave pa na tla.

Ejcek se je seveda ustrašil in si mislil: „Kaj pa, če me je lonček ubil?“

Saj bi se bil pogledal, je li živ ali že mrtev, tudi s stola bi splezal — ali na oči mu je prilezlo nekaj gostega in hladnega, da ni videl nikamor več.

„Na,* se je zasmilil samemu sebi, „zdaj sem pa slep!“

Na njegovo vpitje je pritekla mama, ki ga je postavila s stola in mu razlito smetano sprala z glave in oči. Če se je zgodilo še kaj drugega, naj vam Ejcek pove sam!

Flipe.

Flipe je na vrtu videl
ptičico, kako skrbno
gnezdece si je gradila
in ga čuvala lepó.

Nič ni plašil ljube ptičke,
mirno je ob strani stal,
čakal, da bo rod prenežni
v gnezdecu zaščebetal.

Res je čakal dolge dneve,
a kako je bil vesel,
ko je z drobnimi glasovi
mladi zarod peti jel!

Vse na vrtu je dehtelo,
pesem se glasila je,
dečku dobremu pa radost
to največja bila je!

(Dalje.)

